

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2020

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-4255-2

1. Basım: 2000 adet, Temmuz 2020

Resimleyen: Sedat Girgin

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Editör: Mehmet Erkurt

Yardımcı Editör: Ceylin Aksel

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarım: Alper Zeki, Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: İnkılap Kitapevi Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Matbaa Sertifika No: 44066; Çobançeşme Mah.

Altay Sk. No: 8 Yenibosna – Bahçelievler / İstanbul

Miryalı
Sarp Sakin'e
Göre Dünya

AYŞE GÜREN

Resimleyen: Sedat Girgin

AYŞE GÜREN

1970'te Kayseri'de doğan Ayşe Güren, çocukluğunu İstanbul'da, zamanın işçi semti Ortaköy'de, Boğaz kıyısında geçirdi. Memleketin tüm renklerinin bir arada yaşadığı bu alçakgönüllü semtin sokaklarında özgürce geçirdiği yıllar, yazma sevgisinin temelini oluşturdu. Ortaokul, lise, üniversite derken iş hayatına atıldı. Sonra, asıl işinin okumak ve yazmak olduğuna karar verdi. Uzun bir çalışmanın ardından, 2010'da ilk öykü kitabı *Süreduran* (Çınar Yayınları) basıldı. Bu arada, çocuk edebiyatıyla da ilgilenmeye başladı. Ortaköy sokaklarına ve çocukluğun

özgür yıllarına, çocuklara öyküler yazarak dönebileceğini keşfetti. *Şemsiyesine Saklanan Adam* (Kuraldışı Yayıncılık, 2015), 2020'de üçüncü cilt de eklenerek, aynı adla tek kitapta toplanan *Miryalı Sarp Sakin'e Göre Dünya* serisinin ilk iki cildi (Can Çocuk Yayınları, 2016), *Kaptan Kâzım'ın Sağ Yanağı* (Can Çocuk Yayınları, 2017), *Uykusuz Ayılar Kahvesi* (Kuraldışı Yayıncılık, 2019) bu keşfin ürünleri... İstanbul'da yaşayan Ayşe Güren, roman ve öykü çalışmalarının yanı sıra çeviri alanında da ürün vermeye devam ediyor.

YAZARIN YAYINEVİMİZDEN ÇIKAN DİĞER KİTABI:

Kaptan Kâzım'ın Sağ Yanağı

İçindekiler

GÖKTEN YAĞAN İKİZLER AŞKINA!

Ben Sarp Sakin, Miryalıyım!.....	13
Pijamalı Balinaların Mahkeme Anıları.....	22
Gökten Yağan İkizler Aşkına!.....	35
“Sıfır Kedi” Var Mıdır, Yok Mudur?	47
Merkür Bölgesi’nden Ayşe Derya!	58

DİNOZOR KUŞLARI

Zaman, Baloncuk Yaptığında	75
“Köfte”nin İngilizcesi	93
Kırmızı Karga Nereye Gömüldü?	109
Dinozor Kuşları	127

İNSAN KURTÇUKLARI

İpek, Salyangozlar ve Aşk.....	149
İnsan Kurtçukları	169
Ben Bir Balık Gördüm.....	190
Uyku Hareketi	207

Dostum Beyhan Metin'in güzel anısına...

**GÖKTEN YAĞAN
İKİZLER AŞKINA**

Ben Sarp Sakin, Miryalıyım!

Annemle babam, şehrin ortasında, sıradan bir hastane-
de doğduğumu söyleyip duruyorlardı.

“Dünya da uzayda olduğuna göre, sadece sen değil,
hastanedeki tüm bebekler uzaylıydı...” diyordu babam.
Annemle birlikte bana bakıp gülüyorlardı.

Dünyalı anne babalar mı? Çok zordu, onlara tüm bu
olan biteni anlatmak çok zordu...

Dünya’da doğmuştum, evet! Annem annem, babam
babam, kardeşim de kardeşimdi, evet! Ama ben Dünyalı
değildim. Hayır, değildim! En yakın arkadaşlarım, Ege,
Sarkis, Suzi, Dicle de Dünyalı değildi!

İpek mi? Hayır, o da Dünyalı değildi. Aslında henüz sevgilim de değildi. Ama bir gün olacaktı, biliyordum. Beş cümlelik öyküler yazıyor, salyangozların anteniyle evren arasında sıkı bağlar olduğunu söylüyor, her gece aynı saatte, sessiz odasının sesini kaydediyor, uzun uzun gökyüzünü seyrediyordu.

Hepimizin arasında görünmez bir bağ vardı. Arkadaşlarım, İpek ve ben, biz oralıydık, ötedendik, yukarıdan ya da aşağıdan. Uzayda yön belirlemek zordu, ama çok iyi bildiğimiz bir şey vardı: Biz Miryalıydık!

Mars'la Dünya'nın arasında sakın sakın dönen küçük, yeşil Mirya, bizim asıl gezegenimizdi. Doğudan batıya, Dünya'nın tersine dönüyordu Mirya.

Evet, MİRYA. Mirya'dan geliyorduk biz... Tabii...

Mirya, Güneş sisteminin keşfedilmemiş küçük gezegenlerinden biriydi. Keşke keşfedilseydi! Babam, o zaman, "Amma da uyduruyorsunuz Sarp!" demezdi. Bize inanmalarını sağlamak çok daha kolay olurdu.

İşin tuhafı, Miryalılığımızı keşfetmemize herkes-ten çok babam yardım etmişti. Onun başına gelenleri öğrenince, Miryalı olduğumuz neredeyse kesinleşmişti. Babam bir akşam, anneme yeniden o ilginç günün hikâyesini anlatırken benim de salonda olduğumu fark etmemişti. Hikâyenin sonunda, saklandığım köşeden çıkıp ona bakınca, "Tüh!" dedi sadece. Sonra da bütün gece anneme, "Bu uydurukçular, istedikleri gibi kullanacaklar şimdi bu hikâyeyi! Keşke anlatmasaydım!" de-yip durdu. Kalbimizi kırıyordu aslında. Ama bu, bizim sorular sormamızı, araştırmamızı engellemiyordu.

Arkadaşlarımın anne babalarıyla da niyetimizi belli etmemeye çalışarak tek tek konuştuk. Onlar da benzer şeyleri anlatınca, doğru yolda olduğumuzu anladık. Evet, biz Miryalıydık, bunu biliyorduk artık!

O olay gününü, Dünya'daki tarihimizin ilk günü ilan ettik. Evren büyük patlamayla oluşmuştu, biz ise Mirya'ya hafifçe çarpmış üçüncü göktaşının külleriyle...

Dünya'da yaşayan Miryalılar sadece biz değildik. Bizimle yaşıt, tanımadığımız Miryalıların yanı sıra elli yedi yaşında ve otuz dokuz yaşında olan birinci ve ikinci kuşaktan Miryalılar da vardı. Pastaneci Zahit Abi'yi, heykeltıraş Canan Teyze'yi, tahta oyuncaklar yapıp satan Kevork Amca'yı örneğin, çok yakından tanıyorduk.

Anne babalar, sırf 'ders çalışmamak' için tüm bunları uydurduğumuzu söylüyorlardı. Hiç de öyle değildi! Hem derslerimize çalışıyorduk biz: Sınıfı geçmeye yetecek kadar! Fazlasına gerek var mıydı? Hayır, yoktu bence!

Bize göre, bir Miryalı her gün en az kırk dakika, hiçbir şey yapmadan gökyüzünü seyretmeliydi. Oysa bazen on beş dakikalık bir zamanı bile zor buluyorduk. Odamızı temizlemek, temiz çamaşırları dolaba yerleştirmek, duş almak, ödevleri yapmak hafta sonlarını bile yutuyordu. Oysa bir Miryalı...

"Ben de," diyordu annem, "günde iki saat sırtüstü uzanıp hayallere dalmalıyım ya da sokaklarda turlamalıyım. Bil bakalım neden yapamıyorum?"

Ne yapabildik ki Dünyalı annem için? Biz bu Dünya'nın işlerinden bir şey anlamıyorduk ki... Bu kadar çok çamaşır olmamalıydı o zaman, bu kadar çok eşya da, ödev de, bu kadar uzun çalışma saatleri de... Söylüyorduk, dinlemiyorlardı.

Dünyalılar işlerini, eşyalarını azaltmıyor, kendilerini

hızlandırıyorlardı. Bu yüzden de Dünya’da zaman kimseye yetmiyordu.

Ayrıca, anne babaların iddia ettiği gibi biz tembel değil, yavaşlık bir kere! Bunu bir türlü anlatamıyorduk onlara. Babama, “Kaplumbağalar yavaş mı sence, tembel mi?” ya da, “Çitalar hızlı mı, çalışkan mı?” diye sordüğümde, aldığım yanıt şu oluyordu:

“Onların doğası bu, biri yavaş, öteki hızlı!”

Tamam işte, bizim de doğamız buydu. Tembel değil, yavaşlık! Zamanı Dünyalılar gibi sıkıştırıp durmuyor, onunla yarışmıyor, onu rahat bırakıyorduk. Her şeyi, yavaş yavaş yapınca mutlu oluyorduk.

Kırk soruluk testleri, neden yirmi dakikada yapmalıydık? Yüzlerce sayfayı, neden üç günde okumalıydık? Neden beş dakikada okula hazırlanmalıydık? Yapamadığımızda neden azar işitmeliydik?

Anlamıyorduk!

Ayrıca bizim yapacak öyle çok işimiz vardı ki! Göçmen kuşların geçişini izlemeyi örneğin, Dünyalılar işten saymıyorsa, bu bizim değil, onların sorunuydu bir kere!

Dünya’da her şeyin ama her şeyin bu kadar ters gitmesi çok tuhaftı. Sonunda, ters olanın Dünya ya da Dünyalılar değil, biz olduğumuza karar verdik. Mirya da zaten Dünya’nın tersine dönüyordu. Kısacası, durumu kabullenip kendimize bir isim bulmak hiç zor olmadı. Adımız ‘Ters Beşler’di artık. Uzun haliyle ‘Miryalı Ters Beşler’di.

Şimdi, o ünlü olayı anlatmanın zamanı geldi artık. Babamın başına yağın külleri, Mirya’yı, göktaşını...

Ben doğmadan bir yıl kadar önce olmuş olay. Babam, öğretmenlik yaptığı okulun bahçesinde dolaşiyor, ders zilinın çalmasını bekliyormuş. Önce gökyüzü iyice aydınlanmış, sonra da bir vınlama sesi duymuş. Sonra, gökyüzünden kül yağmaya başlamış.

Kirpiklerine kadar küle bulanana babam, okul binasına doğru koşmuş. Üstünü başını elleriyle hafifçe temizledikten sonra üst kata çıkıp pencereden gökyüzüne bakmış. Uçak izlerine benzeyen izler varmış gökyüzünde. Babam, başına yağana küllerin, irice bir göktaşının külleri olduğunu hemen anlamış; atmosfere büyük bir hızla giren, bu hızdan dolayı parçalanarak yanan bir göktaşının külleri.

Olanı biteni anneme heyecanla anlatmış olmalı...

“Kül tepemden aşağı inince çok tuhaf oldum Beyhan... Dünya'nın da uzayda olduğunu hatırlayıverdim...”

Babam, benim bu Dünya'daki tohumlarımın o kül yağmuruyla atılmış olduğunu o gün hissetmiş ama hep telaşlı, hep heyecanlı olduğundan ifade edememiştir bence.

“Haberlerde dinledim Beyhan. Taş, önce uzayda başka bir kitleye çarpmış... Düşünsene, uzayda dolaşmış, yalpalamış, başka bir şeye çarpmış, sonra atmosfere girip yanmış. Bu taşın külleriymiş saatlerce üstümde kalan, düşünsene bunu!”

O küller beni, Miryalı Ters Beşler'i var eden küllerdi işte. Henüz tanışmadığımız diğer Miryalıları da tabii...

Biz şöyle düşünüyorduk: Bu göktaşı, önce bizim gezegenimiz küçük Mirya'ya çarpmıştı. Pek çarpma dene-

mezdi buna. Göktaşı, Mirya'ya doğru hafifçe çekilmiş, gezegenin yüzeyinde ağır hareketlerle zıplayarak, dönerek ilerlemişti. İlerlerken, gezegenin toprağına iyice bulanmıştı. Güzel Mirya toprağı, göktaşını sarıp sarmalamış, taşın her yanında tuhaf hareketlenmelere neden olmuştu. Taş gıdıklandığını ya da üstünde minicik sürüngenlerin dolaştığını hissetmişti. Belki de biz, işte orada, o anda oluşmuştuk.

Göktaşı, gezegenin üzerinde birkaç tur daha atmış, sonunda da şunları söylemişti:

“Dünya beni kendine çekiyor Mirya dostum. Toprağın bedenimde, buradan Dünya'ya hayat taşıyacağım, unutma beni, hoşça kal!”

Sonra da Dünya'nın atmosferine büyük bir hızla girmiş, patlamış, yanarak İstanbul'a küllerini savurmuştu. İşte babamın, başka babaların, annelerin üstüne yağan bu küllerdi.

Babamın temizlenecek zamanı olmamıştı. İki saat daha ders verecek, sonra otobüse binip eve gidecek, sonra sofrayı hazırlayacak, sonra yemek yiyecek, sonra ders notlarına bakacak, sonra... Tüm Dünyalılar gibi babamın işleri de bitmezdi. Bu yüzden göktaşının küllerini gece yarısına kadar üstünde taşımıştı. Böylece kül, babamın bedenine iyice sızmıştı.

Bu kül yağmurunun üzerinden daha bir yıl geçmeden ben doğmuştum. Dahası, Miryalı Ters Beşler'in beşi de o yıl Dünya'ya gelmişti: Dicle, Sarkis, Suzi, Ege ve ben.

Artık hepimizi selamlayabilirim: Ben Miryalı Sarp Sakin, işte Dünya'ya böyle indim!